

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Cdo/28/2024                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 7118203370                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 19.03.2025                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Peter Brňák              |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2025:7118203370.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu X. W., narodeného XX. Y. XXXX, K. E., M. A. 1, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Perhács s.r.o., Jelenec 353, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. JUDr. Zoltán Perhács, PhD., proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Bratislava, Štúrova 2, o náhradu škody, naposledy vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 40C/10/2018 (v súčasnosti Mestský súd Košice), o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. júla 2023 sp. zn. 11Co/81/2022, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I - v súčasnosti Mestský súd Košice (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 05. apríla 2022 č. k. 40C/10/2018-553 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 18.932,15 eura, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žiadnej zo strán sporu nepriznal právo na náhradu trov konania.

1.1. Žalobca sa po úprave žaloby (po pripustení jej zmeny uznesením z 10. septembra 2020) domáhal zaplatenia sumy 932,15 eura titulom náhrady škody spôsobenej vynaložením nákladov obhajoby, zaplatenia sumy 81.759 eur titulom náhrady straty na zárobku (ušlého zisku) a napokon tiež zaplatenia sumy 155.250 eur titulom peňažného odškodnenia nemajetkovej ujmy, a to všetko s bližšie určenými úrokmi z omeškania. Skutkovým základom takto uplatnených nárokov bolo v podstatnom tvrdenie žalobcu, že majetkovú i nemajetkovú ujmu utrpel v príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami orgánov verejnej moci o vznesení obvinenia a o vzatí do väzby.

1.2. V podstatnom prvostupňový súd uviedol, že [v] danej veci má súd za to, že u žalobcu v dôsledku trestného stíhania došlo k zníženiu spoločenského postavenia spočívajúce v pochybnostiach širokej verejnosti, ako aj širšej rodiny o jeho čestnosti, neúplatnosti, keďže uverili v údajné protispoločenské správanie žalobcu, v to, že je skorumpovaný. Z výpovede svedkov vyplýva, že keďže žili v malom

meste, o trestnom stíhaní žalobcu sa v mieste bydliska žalobcu rozprávalo v širšej verejnosti ešte aj po siedmich rokoch, príbuzní žalobcu boli konfrontovaní s otázkami o žalobcovi a s obviňovaním širokej verejnosti a známymi. Z výpovede žalobcu a svedkov vyplýva, že trestné stíhanie malo na žalobcu mimoriadne nepriaznivý vplyv, a to jednak na jeho psychické zdravie, žalobca sa izoloval, zmenil svoje správanie, bol nervózny, podráždený, cítil sa frustrovaný, bol v strese, pociťoval úzkosť, bol nútený vyhľadať psychologickú pomoc, pričom negatívny vplyv trestného stíhanie sa neodrazil iba na psychickom zdraví žalobcu, ale aj na fyzickom zdraví, keďže žalobca výrazne pribral na váhu až 180 kg. Žalobca obmedzil spoločenské, priateľské styky. Trestné stíhanie malo výrazný vplyv na jeho pracovné uplatnenie, nevedel sa zamestnať, z dôvodu trestného stíhania, napriek preukázanému aktívnemu hľadaniu zamestnania. Trestné stíhanie malo negatívny vplyv aj na rodinu žalobcu, kedy sa rodina žalobcu ocitla bez príjmu. Žalobcovi sa narodilo počas trestného stíhania dieťa, manželka bola na materskej dovolenke, rodina bola bez príjmu, boli odkázaní na sociálne dávky a hmotnú pomoc v núdzi, čo bolo pre žalobcu ponížujúce. Z výpovedí svedkov z okruhu najbližšej rodiny žalobcu vyplýva, že počas celej doby trestného stíhania mu finančne a materiálne pomáhali, a to matka žalobcu, svokrovcí, brat žalobcu s manželkou, pričom bez tejto finančnej pomoci by žalobca a jeho rodina neboli schopní zabezpečiť ani základné životné potreby. Mimoriadne negatívne znášal trestné stíhanie žalobcu jeho otec, ktorého zdravotný stav sa v krátkej dobe po začatí trestného stíhania mimoriadne zhoršil a následne zomrel. Trestné stíhanie trvalo po dobu 99 mesiacov od vznesenia obvinenia do oslobodzujúceho rozsudku, v priebehu trestného stíhania, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie bol žalobca vo väzbe 45 dní, pričom v konaní nebolo tvrdené a ani preukázané, že by si žalobca zavinil väzbu sám. Pobyť vo väzbe mal mimoriadne nepriaznivé následky na jeho zdravotný stav, najmä na jeho psychiku, keďže ako dovtedy bezúhonný občan bol v kontakte so známymi závadovými osobami, pričom zdravotný stav sa následne zhoršil ďalším trvaním trestného stíhania" (bod 57. odôvodnenia prvostupňového rozsudku).

1.3. V súvislosti s požadovanou nemajetkovou ujmom mal prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že boli splnené všetky podmienky na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko v dôsledku trestného stíhania došlo k negatívnej zásahu do osobnostných práv žalobcu na ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti. Uviedol, že [v]šetky ... uvedené následky trestného stíhania žalobcu po dobu 9 rokov a 3 mesiace je možné odstrániť práve priznaním zadosťučinenia vo forme finančnej náhrady". Pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy súd neaplikoval ust. § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z., pretože bolo potrebné použiť právnu úpravu rozhodnú ku dňu 08. decembra 2008. V tejto súvislosti uviedol, že aj keď nebol viazaný uvedeným ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom od 01. januára 2013), „pri priznaní nemajetkovej ujmy, vzhľadom na toho času ustálenú súdnu prax, bolo naviac potrebné prihliadať aj na výšku odškodnenia poskytovanú na základe iných hmotnoprávných predpisov". Po uvedení viacerých súdnych rozhodnutí (7Cdo/145/2011, 4Cdo/171/2005, 3Cdo/19/2018, 6MCdo/15/2012, Iitalehti a Karhuvaara v. Fínsko, Winkler v. Slovenská republika, Rosselet-Christ v. Slovenská republika, Kormoš v. Slovenská republika, Petrov v. Slovenská republika, Bruncko v. Slovenská republika) uviedol, že „dospel k záveru, že výška peňažného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu žalobcovi 18.000 eur je primeraná a to najmä s poukazom na následky citované v odôvodnení tohto rozsudku v odseku 57, na ktoré súd poukazuje, zároveň zodpovedá zákonným kritériám podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. a nepochybne odzrkadľuje aj najnovší vývoj súčasnej judikatúry s poukazom na maximálnu výšku náhrady, ktorá v súčasnosti nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu t.j. 24.000 eur".

1.4. S poukazom na vyššie uvedené prvostupňový súd čiastočne vyhovel žalobe a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 18.932,15 eura, z toho sumu 932,15 eura titulom majetkovej ujmy a sumu 18.000 eur titulom nemajetkovej ujmy a v prevyšujúcej časti istiny žalobu ako nedôvodnú zamietol.

2. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 19. júla 2023 sp. zn. 11Co/81/2022 (i) zrušil prvostupňový rozsudok v časti napadnutého zamietavého výroku, ktorou bola zamietnutá žaloba v časti o zaplatenie bližšie určených úrokov z omeškania a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a (ii) potvrdil vo zvyšku napadnutého zamietavého výroku rozsudku.

2.1. Uviedol, že prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol čoho sa žalobca

domáhal i aké bolo procesné stanovisko žalovaného k žalobe; z ich tvrdení a argumentácie výstižne vyseletoval podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty a vo vzťahu k rozhodujúcim sporným skutočnostiam podrobne ozrejmil tiež, aké zistenia vyplynuli z toho - ktorého z vykonaných dôkazov. Zistené skutočnosti následne zrozumiteľne a v súlade so zásadami formálnej logiky premietol do rozhodujúcich skutkových záverov a z nich právnymi úvahami zdôvodnil výber právnych noriem, ktoré aplikoval, a tiež aj konkrétne následky, ktoré z nich za daného skutkového stavu vyvodil. Súd prvej inštancie svoje interpretačné závery tiež priliehavo oprel o rozhodnutia vyšších súdnych autorít. Preto podľa posúdenia odvolacieho súdu nemožno odôvodnenie napadnutého rozsudku považovať ani za arbitrárne ani za úplne odchylné od veci samej a ani za extrémne nelogické, a preto odvoláciu námietku žalobcu proti odôvodneniu napadnutého rozsudku, odvolací súd vníma len ako jeho nespokojnosť so závermi prezentovanými v odôvodnení, ktorá ale, ako už bolo zmienené, nezakladá nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva.

2.2. K tej časti odvolacích námietok žalobcu, ktoré sa týkali primeranosti výšky priznanej nemajetkovej ujmy - a poukazovali na nesprávne závery súdu, že ich náhrada musí zohľadňovať rozsah odškodnenia upravený inými právnymi predpismi slovenského právneho poriadku a že bez odôvodnenia zvýšenej závažnosti zásahu do práva poškodeného v dôsledku nezákonného rozhodnutia by nemala presahovať náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov - odvolací súd na podporu správnosti prvostupňových záverov zdôraznil, že aj keď v okolnostiach danej veci neboli dané zákonom stanovené kritéria pre určenie výšky nemajetkovej ujmy (§ 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.), či úprava obmedzujúca výšku priznávanej náhrady [§ 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. (tieto boli do zákonnej úpravy vnesené až neskôr)], nebránilo to ich zohľadneniu, keďže právna prax, ešte pred ich implementáciou do právnej úpravy brala uvedené kritéria do úvahy pod vplyvom rozhodovacej činnosti ESLP. Podľa názoru odvolacieho súdu mal prvostupňový súd správne na zreteli tiež, že podľa medziasom už ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR (napr. 6MCdo/15/2012 a 6Cdo/38/2019), pri určení výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy bolo potrebné, aby súdy vzali do úvahy aj iné hmotnoprávne predpisy upravujúce odškodnenie, napríklad zákon č. 215/2006 Z. z. v zmysle ktorého ak trestným činom (úmyselným násilným - pozn.) bola spôsobená smrť, má poškodený nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiat násobku minimálnej mzdy; pri trestnom čine znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania za spôsobenú morálnu škodu stanovuje limit odškodnenia vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy.

2.3. V kontexte odvolacej argumentácie žalobcu odvolací súd nevzhliadol napadnutý rozsudok nesprávnym ani pokiaľ ide o primeranosť priznaného odškodnenia. Odvolací súd zdôraznil, že istú intenzitu dopadu na jednotné všeobecné právo osobnostné je potrebné prisudzovať obdobným zásahom bez potreby preukázania, že k tomu aj došlo, keďže stav mysli prakticky dokázať priamo ani nemožno. Len v prípade ak by žalobca tvrdil, že zásah uňho pôsobil na morálnu sféru deštruktívnejšie než je obvyklé, je treba trvať na preukázaní takéhoto intenzívnejšieho dopadu. Objektívne vzaté trestné stíhanie vždy negatívne ovplyvňuje osobný, pracovný i spoločenský život obvineného, bez toho, aby táto skutočnosť musela byť konfrontovaná s dôkazmi. Pokiaľ súd prvej inštancie aj prevzal tvrdenie žalobcu o psychických problémoch žalobcu, faktom je, že duševné poruchy neboli u žalobcu ani klinicky diagnostikované a ani liečené.

2.4. Pokiaľ žalobca poukazoval na skutočnosť, že v dôsledku trestného stíhania došlo ku skončeniu jeho služobného pomeru odvolací súd uviedol, že samotná skutočnosť, že konanie žalobcu trestným činom nie je, nemôže viesť bez ďalšieho k záveru, že predmetný skutok nemohol byť posúdený ako disciplinárne previnenie. Napokon ani k dĺžke trestného stíhania žalobcu nemožno pristupovať mechanicky, nakoľko v prípade upadajúceho záujmu spoločenského prostredia o danú vec dĺžka stíhania nemusí mať nevyhnutne za následok narastajúci dopad na morálnu integritu dotknutej osoby (por. napr. tiež B., P. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci I. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, 165s). Odvolací súd ďalej zdôraznil, že pri stanovení primeranej výšky odškodnenia majú význam predovšetkým porovnania s obvykle prisudzovanou výškou peňažných náhrad v obdobných prípadoch, ktoré je v sudcovskej úvahe obvykle jediným transparentným a objektívne preskúmateľným momentom. V právnej praxi sa ustálilo, že odškodnenie by sa nemalo bez zjavných a podstatných skutkových odlišností konkrétneho prípadu zásadne odchyľovať od zadosťučinenia priznaného v skutkovo obdobných prípadoch. V tomto ohľade poukázal odvolací súd na trend znižovania predtým niekedy až prehnane nadhodnotených odškodnení, ktorý Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach opakovane

potvrďuje, a to aj na základe zákona č. 215/2006 Z.z. Preto odvolací súd považoval sumu odškodnenia 18.000 eur za adekvátny prostriedok nápravy vzniknutej ujmy, zodpovedajúcej všeobecným predstavám spravodlivosti v pomere k peňažnej satisfakcii priznanej v obdobných prípadoch vychádzajúcich z porovnateľných skutkových okolností (na ktoré v odvolacom konaní výstižne poukázala aj žalovaná) a hodnotovo rešpektuje výšku odškodnenia, ktoré podľa vnútroštátnej právnej úpravy patria za hierarchicky závažnejšie morálne zásahy - obetiam násilným trestným činom.

2.5. V neposlednom rade odvolací súd poznamenal, že ustálenie výšky relutárnej satisfakcie je vecou sudcovskej úvahy, ktorá je objektom apelačného prieskumu len pokiaľ ide o preskúmateľnosť, logickú udržateľnosť súdom zvolených kritérií a ekvivalentnosť s porovnateľnými prípadmi. Záver o nesprávnosti určenej výšky odškodnenia preto nemôže spočívať len na odlišnej predstave odvolacieho súdu o rozsahu náhrady, ale na komplexnom zdôvodnení vlastnej sudcovskej úvahy odvolacieho súdu v tejto otázke. Na takýto postup však odvolací súd nevzhliadol podklad ani v skutočnostiach, ktoré vyšli v priebehu konania najavo, ani v argumentácii žalobcu, ktorá mala povahu viac subjektívnych predstáv než objektívne uchopiteľných kritérií pre určenie primeraného a z pohľadu praxe aj ekvivalentného odškodnenia.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v časti, v ktorej potvrdil prvostupňový rozsudok, podal žalobca dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V polemike so závermi nižších súdov opakovane uvádzal, že „vo veci uplatnenia nemajetkovej ujmy preukázal ... súvislosť medzi zhoršením kvality života, sociálneho statusu, zdravia, vedením trestného stíhania a väzobného stíhania ...". Zdôraznil, že ustanovenie § 17 ods. 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z.z. nie sú aplikovateľné na danú vec. Súd prvej inštancie nevysvetlil, ako dospel k výpočtu priznanej sumy, resp. aký algoritmus použil pre výpočet priznanej sumy. «K uvedenému sa nijako ani okrajovo nevyjadril ani odvolací súd, hoci to žalobca výslovne v odvolaní ako aj v jeho doplnení akcentoval ... výška nároku nemajetkovej ujmy bola nesprávne určená aj z hľadiska využitia komparačnej metódy vo vzťahu k iným obdobným prípadom .... iný právny predpis nemôže limitovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy .... odvolací súd ako aj súd prvej inštancie v jeho neprospech právne posúdili (alebo inak „právne vyhodnotili“) ustálený skutkový stav. ... odvolací súd mu svojím procesným postupom odňal procesné právo na uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ... Odvolací súd na ... argumenty a z nich plynúce skutkové a právne otázky týkajúce sa náhrady nemajetkovej ujmy nedal žiadnu odpoveď, hoci ich zodpovedanie bolo pre rozhodnutie vo veci samej určujúce ... odvolací súd reálne nepreskúmal ... rozhodujúce otázky týkajúce sa náhrady nemajetkovej ujmy predostreté ... v odvolaní ... a jeho doplnení ... rozsudok odvolacieho súdu trpí nedostatočným a arbitrárnym rozhodnutím ...»).

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení navrhla dovolanie zamietnuť, v podstatnom poukazujúc na správne právne závery odvolacieho súdu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) uvádza nasledovné:

6. Vzhľadom na obsah podaného dovolania dovolací súd už na tomto mieste považuje za potrebné uviesť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a

jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly má síce dovolací súd možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takéto vady v prejednávanej veci nezistil (viď nižšie).

7. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť ním podaného dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdeným vadám zmätočnosti.

7.3. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Žalobca v dovolaní v podstatnom namietal, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a že nedal dostatočné odpovede na jeho odvolaciu argumentáciu (bod 3).

10. Podľa názoru najvyššieho súdu i keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Dovolaním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých vyvodil svoje právne závery vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s

potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

10.1. Nosné dôvody, na základe ktorých odvolací súd potvrdil prvostupňový rozsudok, čo do výšky priznanej nemajetkovej ujmy v prospech žalobcu spočívali v jeho názore, že aj keď v rozhodnom čase nebolo možné explicitne vychádzať z ustanovenia § 17 ods. 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z.z. (ktoré sa stali účinnými až neskôr, pozn.) predovšetkým pod vplyvom rozhodovacej činnosti ESLP a dovolacej praxe (6MCdo/15/2012, 6Cdo/38/2019, 4Cdo/171/2005, 3Cdo/106/2012, 7Cdo/100/2017, 3Cdo/19/2018) platilo, že pri určení výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy sa vychádzalo aj z iných hmotnoprávných predpisov upravujúcich odškodnenie, napríklad zákon č. 215/2006 Z.z., na základe ktorého hodnotového pomerovania a porovnania obdobných prípadov považoval aj odvolací súd priznanú výšku nemajetkovej ujmy v sume 18.000 eur za adekvátny prostriedok nápravy vzniknutej ujmy. Odvolací súd rovnako reagoval na odvolaciu argumentáciu žalobcu (o primeranosti výšky priznanej nemajetkovej ujmy, skončení služobného pomeru).

10.2. Podľa názoru najvyššieho súdu odôvodnenie napadnutého odvolacieho rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené (nepreskúmateľné) resp. že nedáva odpovede na všetky relevantné výhrady odvolateľa. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. Odvolacím súdom interpretované na vec sa vzťahujúce hmotnoprávne predpisy a vyslovené závery tak nemožno považovať za celkom zjavne nedôvodné a ani za právne nekonformné.

10.3. Pre úplnosť najvyšší súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnosti vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP v zásade nezakladá.

11. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namietal, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

12. Najvyšší súd preto odmietol dovolanie žalobcu podľa § 420 písm. f) CSP s odkazom na § 447 písm. c) CSP.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

## **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.